

CZAPÁRY VERONIKA

Rettegés az arctól

Csendben, mosolyogva mesélted el azt, amikor nem volt törvény. Én féltem, aztán már megszoktam ezt a nyíltságot. Ti laza úrfelmutatást játszottatok, míg nekem fájt mindenem. Az arc és hangtalan doboz megérintett, bezárt egy koporsóba, olyanba, amitől nem tudtam szabadulni.

Nem baj, mert bár nem volt félelem, a félelem előtti időszak volt, a rettegés – egy sártól és az arcoktól, ami bekap – létezett. Te lassan mondtad és olyankor nem volt törvény, minduntalan, hogy nincsen baj, de aztán mindig baj lett, nagy fehér fényes és arctalan baj, olyan, ami megaláz.

Elmondtad, hogy nincsen áruulás, de már mindegy volt, meg hogy nincsen félelem, nem hittem el. Az üresség beszél arról, hogy kellene valamiről beszélni, mielőtt meghalunk. Elkísért valahova az üresség, tátongó lyuk lesz bennem a félelem. Nem volt baj, nincsen baj, nincsen velem, nem fáj. Te mindig kikötötted oda, ahol nincs menekülés, így belém mart reggel, kínoztad is órákon keresztül, felsikoltott, meg minden.

Hogyan volt, meghalunk ugye, tönkrement, úrrá lett bennem az üresség.

Beszél nekem, beszél a csontokról, csöndről, meg a fákról, hogy a rettegés az arctól nem fáj neki, sehol sem voltam, mindig csak beszéltem. Beszél veled, úgy tesz, mintha el akarna vérezni, főleg az, hogy létezik, beszélni akar, szeretkezni, meg hogy szeretni akarta, fáj minden.

A gyűlölet kap benne otthont, holott neki kellett volna beszélnie, mert nem lett volna meg a levegő nélküle, nem beszél semmit.

Rájött, hogy a reggelek

Rájött, hogy a végtelen számú monoton ébredés és az ablakok között nincsenek meg az otthonok, egyedül maradt, minden reggel valami tönkrement a lakásban, mindenhol valami tönkrement, nem lehetett helyreállítani, lehetetlen volt,

a nap besütött a szobába, ő ott állt szürke szemével, azt mondta, ezt elbaszta, valamit mindig elbaszott, nem normális, hiába néz úgy rá, tudja, nem normális, egy hülye, meg kellene döglennie, de nem tud,

mit is képzel magáról, miért is,

nem tud kikapcsolódni, szarul van, tönkre megy körülötte minden,

mégis a mondatok, a mondatok viaszos fényei a szobában, azok számítanak, jó lenne meghalni, ott lenni már a viaszos halott tengerekben, felejteni mindent, mintha kicsi lenne és kiszolgáltatott újra, már nagy, de ez mindegy. Rágondolt, már eltűnt belőle, a teste is, ölelgetné halkán, viaszos szavakat suttogna szemébe, az óceánról, hogy őt akarja, simogatná halkán a testét, mindenét, de már nincsen.

A mondatok, a reggelek, fák, meg az ébredés, a kékség alatti tájon, abban a városban, ahova utazott, a mondatok viaszos fényei a szobában, a reggelek és hajnalok, átutazott, hitte, jelentenek neki valamit ezek a szavak, mondatok viaszos fényei a szobában, legalább világítanak, suttogja halkán fülébe, a hajnalok, történt valami reggel, amikor semmi nincsen, minden elveszett, hagyná történni a dolgokat, nem lehet,

nem érti őt, csak az ébredés, az otthonmaradt kabátok,

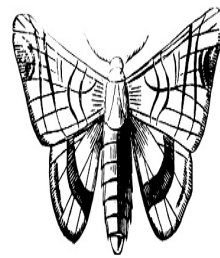
a hajad, nem tépnek fel a reggelek,

mondatok viaszos fényei a szobában megnyugtatóknak, lágyan andalítanak, suttognak viaszos szavakat a néma kékségről, tudod, ahogyan kijöttél a szobából reggel és én csókoltam a hangod,

a rettegés,

mit fog válaszolni és miért, hogyan fog megint válaszolni, és miért, a rettegés, közeledik-e, vagy megint nyilvánvalóvá lesz a kiszámolás, mondatok viaszos fényei a szobában, csókolj halkán, suttogom neki,

nem lehet az elviselhetetlen mondatokon segíteni.

A Duna hangjai, tönkremegy körülötte minden, reggel, ez ismétlődik, ismétlődik megint, mintha ki lenne tépve, a hangja is, a reggelek üvöltének, a reggelek csendes fényei, lágy hangok, és képzeletek, itt voltál, meg ott is a tájon, a reggelek, elviselhetetlen fénnel égnek,

nem tudsz mást persze, csak írni,

képzetek csendes fényei, az ébredés, a Duna hangjai, ahogyan csillognak a folyón a fények, meg a fák is, a reggelek, mindent kitépnek,

az ébredés fényei, anya hangja, ahogyan simogattál, kitépnek a reggelek néma fényei, a folyó, az ébredés, a hangok is, mielőtt tönkrementek volna, a reggelek néma fényei, a parton égnek a fények, tudod, jó kijönni a vízből, a levegő, meg a félelem, mielőtt kitépott volna belőlem mindent, nincsenek meg a hangjai, beszélni se akarok veled, tudod, a félelem néma hangjai,

néma hangjai a reggeleknek, mielőtt tönkrement volna,

néma hangjai, mielőtt tönkrement volna minden,

a folyó fényei,

néma fényei, a hajnalok között nem lehetett tenni semmit, a hajnalok, csak ültünk és néztük néma fényeit. A fák, meg a fény, a reggelek beragyognak mindent. Szép volt, mondja, maradtam is, aztán a felhő, fák, meg a fény, suttogó hangon szólalt meg a szájalom,

szeretlek, ugyanazon a hangon, mielőtt a nyelv kitépott volna engem, az otthonokat és a koromat, beszéltem is, fogtam a kezét, szeretlek, ismételtettem ugyanazt, nem volt kérdés, ki van ébren a néma vizek felett, meghalni kéne,

szeretlek,

pedig az éjszaka, mielőtt lett volna hangja.

Nem volt hangja, reggel lesz az ébredés, utolsó, kitép engem, nincsen több félelem, a vizek felett, gyógyvizek is hallgatnak, kitépnek engem, nem kell soha, a vizek felett.

Vizek és angyalok, nem voltak tetemek, tépem a haját, mégsem válaszol. Miért kell meghalnia,

szeretlek, mondtam neki, simogattam haját lágyan, csókolgattam le róla a húst, reggelig, a fények is átragyogtak a testemen, te simogattad az arcát.

Nem tűnt el semmi, nem ment tönkre, életre keltek az évek alatt felszakadt sebek, velem énekel, szeretlek, hangos és hangtalan fényekkel mentünk fel a szobába, nem volt több világítás.

A Duna hangjai, tönkremegy a reggel, ez ismétlődik, mintha ki lenne tépve belőle a hangja, a reggelek üvöltének, a reggelek csendes fényei, elöntenek a lágy hangok, a képzeletek, itt voltál, meg ott is, varázslatosan égett, a reggelek, elviselhetetlen fénnel égnek,

nem tudsz mást persze, csak írni,

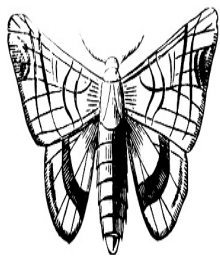
a képzetek csendes fényei, az ébredés, a Duna hangjai, ahogyan csillogtak a folyón a fények, a folyó a fényekkel, a fák, meg az ébredés, a reggelek.

Az elmosódott fehérségben álltál

Mindig gyűlöltem az elmosódott fehérséget és a hangtalan, néma éveket, amik a szobában érnek utol, az én szobámban, a kívülállást, a szelíd fészket, velük kell élnem az idők végezetéig, nem kereshetem meg az anyámat, a formákat, halottan világít a város, ahol születtem.

Félek, ki kell mennem és szépen, lassan minden reggel össze kell szednem magam.

Itt élek, minden hely egyforma, kék, fehér, akár a halottak, korcsolyapálya, mosolygók, nem várni vissza őt sohasem, légy szelíd, fogadjad vissza őt, a változást, tükröket,

a némát, ne hasonlíts rájuk, élnek emlékező élő rendszerükben, a sárga fényben álltál, a fehérségben hozzám érsz, a némaság elmosódott közöttünk és darabokra szabdalta magát a sötétségben, végigsimítom kezem a bőrön, hátha ez jelent valamit, ahhoz is gyenge, hogy felálljon, nem kell velük szembeszállni, visszafojtott sikolyban telnek az évek, kellett, hogy túléljen mindent.

Átraktak a mosdókba, ide-oda, sötétség, üresség, sötétség, mondd, néma gyakorlás a semmiben, gondolkodás, fel tudom fogni, felfogni halkán, meghallom mondatait, a hangod, megőrjít, végigsimítom kezem a bőrön, időtlen idők, mintha bűn lenne a mélyén, elfelejtem az utazást, a sárga némaságot, a megmozdulás, az ittlakás kényszere, apámat akarom, élni, nem is emlékszem mi a baj, a némaság, némaság, sötétség, némaság, nem számít semmi, a képek, házak, és lovak, a Balaton-parti nyaralások, leírom egyszer, vége lesz, biztosan nem jönnek újra, biztosan vége lesz, nem él, nem tudja hol él, kié megint.

Bámulod ezeket a formákat, az évek, történik velem valami, a szétesés évei, hétköznapi mondatok, képzelődések, meg nem érintettség kövei ezek, a semmi, az itt lakás kényszere, félhomály, nem akarok élni, csak magamat ne kelljen feltámasztanom.

Ők betonlakásban éltek, dagadtak, elmegy az iskolába, mint a gépek, rettegnek, menyire érző lények, ahol az isten lakik, rettegve gondol arra, hogy a tespedt énpozíciók is léteznek, az ittlakás kényszere, az autókázás évei, kedvesen és lassan mondja, kicsinál mindent, akire valójában lehetne támaszkodni, oda nem nézni, árulkodik a semmiről, átereszttem lazán, örökké, az anyámnak, dagadt és hájas, a világnézetét örökölni, le kell hajtaniuk a fejüket, piros szoba, sajnálom, hogy elkértem a számod, suttogom, akárcsak a hal, mindent a helyes időben kell mondani, porckorongra támaszkodva, kislabizálni, kérek egy piros füzetet, gondolkozom, nincs jogom az emlékeimhez.

A Hollandiába tartó utazások, szisztematikusan ölnek, úgy képelem, visszatérnek egyszer, elszállít innen.

A sár, suttogod, a virrasztás, elmúlt, ajkaimon az ébredés, a viszonyítási pont nélküli élet.

A megérkezés előtti másodperc.

Szobában a fény szűrődése, a képzelődés nélküli átok, bútorok, franciául énekelnek, csak jönne már ki, és ébredés.

Más életet élni.

Nem hívtalak fel telefonon, mondtam, nincsen értelme a létezésnek, képzelt halak, nem akarok öreg lenni, más életet élni, a csönd, beborít egy mámor, cirkuszok, vidám élet, minden, ami koponyával jön, magamat akarom megtalálni, tűnő ébredés, magamat akarom megtalálni.

Akkor végérvényesen képzelődésekkel terhes, az elmosódott fehérségben álltál, évek, ájulások, évek, asztalok és a tévé, minden kérdés a holra irányult, hisztériás rohamok, nem vagy normális, képzelődésekkel terhes, mindig is hülye kislány voltál.

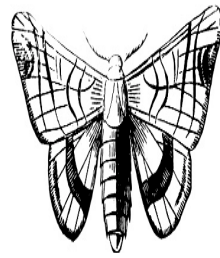
A hazugságok igaznak tűnnek.

Alázz meg, mondja később a férfinak, tudod jól, akkor jobban szeretlek.

És megalázza, szóval, tettel, akkor jobban szereti, kötődik, ez az egyetlen, ami működik, tudja, szereti a testét.

Érzi az ürességet, a kényszerítés maga az éden.

Feléled benne a vágy, egy hajnalon, a szeretkezés közbeni hajnalon, hogy talán őt is szereti, más életet élni, itt hagyni és csak úgy meghalni.

Egy jól bevált módszer, ugyanaz a fájdalom, kikényszeríti, könyörög neki, hagyja már abba, mindegy, mindegy.

Be fogják zární, mindegy lesz, a szavak koppannak az ürességben, megteszi, rohan előre a telefonhoz, bizonyítja, nem viccel, te mindig hülye kislány voltál, érdemes élned?, szavak ütköznek a falba, az elmosódott fehérségben álltál.

Jó lenne, ha nem hisztériáznál mindig.

Retteg attól, és már biztosan tudja, sosem tud megfelelni.

Erősen koncentrálnak a felejtésre, megijed magától, ennyire jó, ilyenkor reggel, zakatolnak agyában a szavak, kezdenek előlről mindent, az ágakat is, oda akartam jutni végül, ahogy megjött ő is a bibliában, lobogtató árnya az ablakon, törődött csönd, vékony mondatok a házban, a percek fehérsége, lágyan simuló meztelen, zakatolnak, csak, kérdez, zakatolnak az agyában a mondatok, a szavak, behatolunk az örült rendszerekbe, az ittlakás kényszere, semmi, betontelegen nőtt fel, kinézek az ablakon, semmi, öreg szülők a házban.

Eljön érte tavasszal, elviszi innen, nem akar feleségül venni, a borzalommal élni, felébredni, aludni, aludni, feledni, hogy szeretik a lények.

Se föld, se köd, a tettes ismeretlen, az építmények, ködök, meg a hal, és a semmi, nem hal meg senki, életben maradnak a foglyok, elvitték őket is.

Van gyereke az anyukának, kék és tovább kell mennie.

A piros ködben, csavarásban mindennap rángatják.

Újra és újra.

A halott kék és ismeretlen semmi, a mentés megjelenik a képernyőn, nem leszek semmi, csak boróka ága, a végtelen, a legvégén te maradsz, látom őket a fényességben, mentésükre szolgál az üresség, ugyanazok a mondatok, a nap.

A hatalomgyakorlás kényszere, passzivitás csöndje, a tér, suttogod.

Az évek a megértésükkel telnek, gömb és halál, nem akarom újra őt, mocsarával telít meg, az önsajnáltság kényszere, hogy megbaszol, gömb, az egész történet, nem a másiké, az enyém, mint megtalált halak élek újra, eszem ki a bőröm és élek túl mindent, legalább az enyém.

Egy régi történetben, a terhes nő, nem akarok vele lenni, a kezem, gémkapocs, lehúz és magával ragad, lassan baszol meg, száll el minden, nem tud visszatálni, a történet kapocs, álca, és hazugságok, az öngyűlölet átka, látom a sokaságot, ne kelljen velünk foglalkozni, semmi, jönnek a hangok, nem tudom megbocsátani, a gyereke, hangja, a teste, egy kellemes szorongás, hernyó, mosolyog, semmi.

Lassú habokon jön, sárga rózsái a tó melletti úton vannak, világosnak érzi, vicces, az elmosódott fehérségben álltál, tudod mindez milyen, a hangjára, testére vágyakozom, elvigyen messzire, vicc és kacagás, sírás, üvöltöd a megnyugtató csendben, vég nélküli eszeveszett pálya.

Az elázott sipálya.

A fehér ködben az írás.

Az elmosódott fehérségben álltál.